

Børne Blad

WALDR

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 36.

9de september 1894.

20de aarg.

I agebatten.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forklad. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Alt Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Bultsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Femogtredivte lelse.

Den tredje part. I.

ABC-klassen: Matt. 7, 7: „Beder, saa skal eder gived! Ieder, saa skal I finde! banker paa, saa skal der lukkes op for eder!“

Katekismus-klassen: Matt. 7, 7 og Joh. 16, 23: „Sandelig, sandelig siger jeg eder, at hvadsomhelst I beder Faderen om i mit navn, skal han give eder.“

Forklarings-klassen: Matt. 7, 7, Joh. 16, 23 og Jat. 5, 16: „Beder for hverandre, forat I kan læges! En retfærdigs bøn formaar meget, naar den er alvorlig“ (Sp. 440).

P i r k.

1. Hvad handler den 3dje part i Katekismen om? Om bønnen.
2. Hvad er det at bede? Det er at tale enfoldig med Gud i sit hjerte, klage sin nød for ham og med alvorlig længsel søge noget hos ham.
3. Hvorledes skal bønnen ske? I Jesu navn, i tro og ydmyghed, med andagt, alvor og hengivenhed.
4. Hvad er det at bede i Jesu navn? Det er i lydigghed mod Jesu befaling og i tillid til Jesu fortjeneste at gaa til Gud med al vor nød.
5. Naar beider vi med tro? Naar vi er visse paa, at Gud kan og vil hjælpe os (Bbh. 81).
6. Hvad er det at bede med andagt? At hjertet virkelig begjærer, hvad munden udtaler.
7. Rævn eksempler fra Bibelen paa ydmyg, alvorlig og hengiven bøn. Tolberens bøn var ydmyg (Bbh. 71), Jakobs bøn var alvorlig (Bbh. 17, 1 Mo. 32, 26), og Jesu bøn var hengiven (Bbh. 90).
8. Hvem skal vi alene bede til? Den trentige Gud. At bede til helgener er en grov afgudsdykkelse.
9. Naar og hvor skal vi bede? Altid og allesteds; dog er der tider og steder, som særlig opfordrer til bøn (Bbh. 62).
10. Hvem alene kan derfor bede? De, som den Helligaand har lært, det er, Guds troende børn, som ihandehab kan kalde Gud sin Fader (Joh. 9, 31, Ef. 1, 15).
11. For hvem skal vi bede? Ikke alene for os selv, men for alle, endog vore fiender.
12. Hvem lærer os at bede? Den Helligaand, som kalbes bønnens aand.
13. Hvem alene kan derfor bede? De, som den Helligaand har lært, det er, Guds troende børn, som ihandehab kan kalde Gud sin Fader (Joh. 9, 31, Ef. 1, 15).
14. Hvilken bøn er den juibdommeste? Faderbøn, som Jesus selv har lært os.

Lessons for the Sunday School.

Thirty-fifth Lesson.

THE THIRD PART. I.

ABC Class: Matt. 7, 7: “Ask, and it shall be given you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you.”

Catechism Class: Matt. 7, 7, and John 16, 23: “Verily, verily, I say unto you, Whatsoever ye shall ask the Father in my name, he will give it you.”

Explanation Class: Matt. 7, 7; John 16, 23, and James 5, 16: “Pray one for another, that ye may be healed. The effectual fervent prayer of a righteous man availeth much.”—Qu. 440.

INSTRUCTION.

1. What does the third part of the catechism treat about? About prayer.
2. What is it to pray? It is to speak with God in our hearts in all simplicity, mourn our wants before him, and with earnest longing ask of him what we need.
3. How shall we pray? In the name of Jesus, in faith and humility, with devotion, earnestness, and submission.
4. What is it to pray in the name of Jesus? It is, in obedience to his command, and trusting in his merits, to go to God with all our trouble.
5. When do we pray with faith? When we are assured, that God can and will help us.—B. H. 81.
6. What is it to pray with devotion? That the heart really desires what the words express.
7. Name from the Bible examples of humble, earnest, and submissive prayer. The prayer of the publican was humble;—B. H. 71, the prayer of Jacob was earnest;—B. H. 17; Gen. 32, 26, and the prayer of Jesus was submissive.—B. H. 90.
8. To whom alone shall we pray? To the triune God. To pray to saints is gross idolatry.
9. When and where shall we pray? Always and everywhere; yet, there are times and places which especially prompt to prayer.—B. H. 62.
10. Who shall pray? All; because all are needy.
11. For whom shall we pray? Not for ourselves only, but for all, even for our enemies.
12. Who teaches us to pray? The Holy Ghost, who is called the Spirit of prayer.
13. Who alone can pray? Those whom the Holy Ghost has taught: that is, God's believing children, who in truth can call God their father.—John 9, 31; Is. 1, 15.
14. Which prayer is the most perfect? The Lord's prayer, which Jesus himself has taught us.

Alt, hvad verden har, det har den for firkens skyld.—[Luther.

For Guds folk skal iniet prædikes eller læres, som Gud ikke har befalet eller ikke har villet.—[Luther.

Paa slugt.

(Af Chr. Schmid.)

1. Familien Erlau.

den franske revolutions dage, dengang den gamle kongetrone blev omskiftet og en mængde adelige familier henfattede i den dybeste elendighed, boede ikke langt fra Rhinen familien Erlau. Hr. Erlau var en ædel, fortræffelig mand, hans hustru en mer end almindelig god og elskværdig kvinde, og deres to børn, Karl og Lina, havde arvet sine forældres gode egenkaber.

Saa snart hine frygtelige uroligheder, som kostede hele Europa saa meget blod og saa mange taarer, begyndte, havde hr. Erlau forladt den franske hovedstad og vendt ud til sit landgods, som laa mellem Rhinen og de vogestke bjerge. Til hans slot hørte en liden landsby samt vinbjerge, agre og betydelige skove, og her levede han fjernt fra al tummel i den dybeste stilhed sammen med sine hjære. Hans undergibne ærede ham som sin største velgjører og glædede sig ved at have ham saa længe hos sig; ellers var det ikke mange maanedes af aaret, de pleiede at se ham. Han gjorde ubefrivelig meget godt. Eggen omkring hans slot lignede en have, og den ædle mand gjorde alt muligt for at gjøre dens beboere lykkelige. I saa henseende dannede han en glædelig modsætning til saa mange andre franske adelsmænd paa den tid, som bare tænkte paa at tilfredsstille sine lystet, medens de udsugede og plagede bønderne paa enhver maade.

Den brave far glædede sig ved herude paa dette stille slot at faa anledning til selv at undervise sine børn, og især betragtede han religionstimerne med de smaa som nogle af de lykkeligste timer i sit liv. Han var uberygt af datidens vantro og var overbevist om, at alene kristendommen kunde gjøre et menneske isandhed lykkeligt og bringe trøst i livets trængsel og dødens frid. Den ædle mor, som var gjenstrængt af det samme blit paa livet, var altid tilstede i disse skoletimer og tilspiede nu og da et og andet træffende ord, som kom fra et varmt, fromt moderhjerte. Bevæget talte faderen i disse farens stunder om Guds forsyn og

hvorledes man maatte sætte sin lid til den himmelske fader. Hvad der blev talt til de unge, kom lige fra hjertet, og det gik til hjertet. De gode børn lyttede med opmærksomhed og andagt til alt, og mere end engang glinsede klare taarer i deres øine. Baa de forældre og børn var glade og tilfredse trods de farer, som true dem fra alle kanter.

Foruden i religion underviste faderen sine smaa ogsaa i andre nyttige fag. Selv spillede han godt paa klaver og sang saa smukt, at vanskelig nogen anden end hans egen hustru var slinkere end ham deri. Han kunde derfor lære den lille Karl at spille og Lina at synge.

En mørk, uhyggelig aften langt ud paa vinteren sad far og mor, Karl og Lina sammen i det varme, klart oplyste værelse foran klaveret. Musik og sang var paa denne aarstid deres sedvanlige underholdning om aftenen. Faderen havde digtet en liden sang, som han havde lært sine børn, selv havde han ogsaa sat melodi til den og lært gutten at spille den med sine smaa fingre. Moderen vidste ikke det mindste derom; børnene vilde skaffe hende en overraskelse. Denne aften sang først moderen nogle sange, som faderen sagte ledsagede med sit spil; tilslut sagde han: „Nu Karl og Lina, nu maa ogsaa I vise, hvad I kan.“

Karl satte sig hen for at spille, og Lina sang vistnok lidt ængstelig, men paa saadan yndig maade, følgende vers:

„Seg er ikke bange! I nød og sorg
er Gud vor borg, er Gud vor borg.“

Gud lyhnet blinde, tordenen slaa,
Gud vaager kjærlig for sine smaa.

Ja selv om jorden helt forgaar,
jeg frygter ei; thi Gud dog raar.

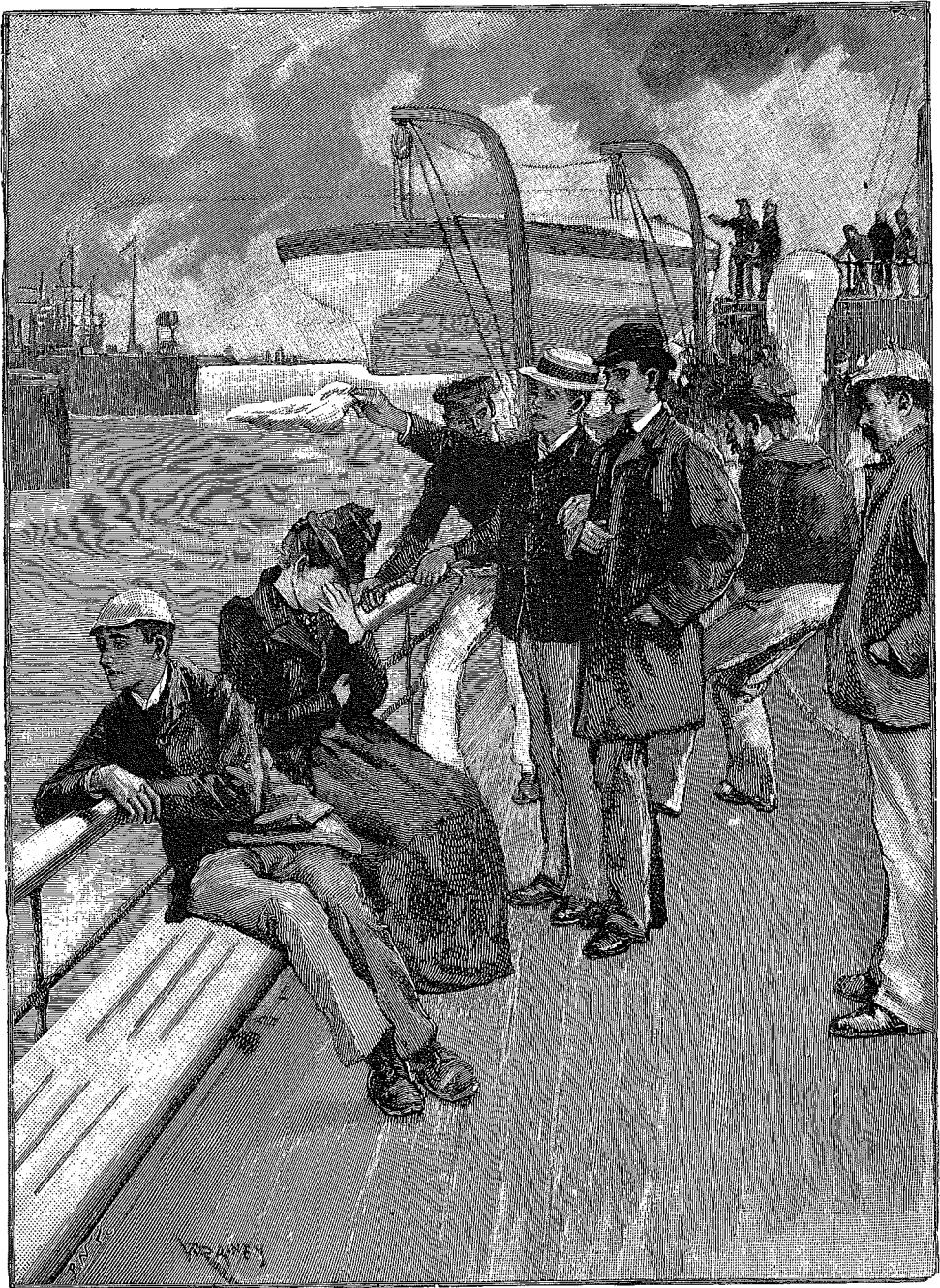
Den, som til Herren stuer hen,
han har i nød en trofast ven.

Uligelig god og trofast du er,
o Herre, du altid min trøst vær.“

Moderen var aldeles henrykt over denne sang. Ingen koncert ved det kongelige hus havde glædet hende saaledes. Med taarer i øinene slog hun armene om børnene. „Ja“, sagde hun, „Gud, som hidtil har beskyttet os, vil nok ogsaa i fremtiden holde sin haand over eder.“

Dgna et speil.

Uffed.

Hun havde neppe sagt disse ord, før der hørtes larm udenfor. Og i næste øjeblik trængte bevæbnede soldater ind under støj og raab; deres ansfæret fremviste ordre til at arresterer slotsherren. Uden indvendinger skulde han øjeblikkelig følge med til fængslet i byen. Han var anklaget for at bære en tilhænger af kongehuset og en fiende af friheden. Anden grund var ikke nævnt.

Fru Erlau kastede sig paa knæ ned for den raa befalingsmand, der med en trodsig mine stod foran hende med lynende øine, med haaret uordentlig nedover panden og et stort skjeg. Hun vred hænderne, og taaerner strømmede nedover hendes blege kinder. Ogsaa de to børn hævdede bønfuldende sine hænder og bad, at man endelig ikke maatte føre deres far bort. De hulkede saa voldsomt, at de knapt kunde faa ordene frem. Men alt var forgæves. Soldaterne vilde ikke engang bente til næste morgen, saa adelsmanden kunde faa med sig de nødvendige ting til det sørgelige ophold i fængslet. Han maatte og skulde afsted øjeblikkelig. Og da hans hustru jamrende slog armene om ham, og børnene klamrede sig til hans knæ, rev man ham løs med magt og førte ham bort.

Moderen og børnenes sorg var ubeskrivelig.

Soldaterne havde anseet det nødvendigt at efterlade nogle mand for en stund at holde dem bevogtet inden slottets vægge, da de var bange for at vække for megen opstigt i landsbyen, hvor hr. Erlau var overordentlig afholdt. Moderen kunde ikke længere holde sig paa benene. Vridende sine hænder i fortvivelse var hun sunken ned i en lænestol, hvor børnene klyngede sig ind til hende.

Smidertid gik der ikke lang tid hen, før hun gjenbandt fatningen. „Lad os ikke faa hurtigt slippe tilliden til Gud“, sagde hun. „Ogsaa dette er skeet efter Guds skyldelse; han vil nok ogsaa give os naade til at bære det. Han vil skyre alt til det bedste, lad os i tillid til ham sige: „Herre, ske din vilje!“

2. Moderen paa flugt.

Den stakkars frue forsøgte alt muligt for at redde sin kjære mand. Saa snart hun ikke længere var under bevogtning,

ilte hun til byen. Hun gik til dommeren og forfikkede, at hendes mand var uskyldig. Alle folk der i egnen kunde bevidne, hvor stille han havde lebet og holdt sig udenfor alflags politik; han havde endog søgt, saavidt muligt, at undgaa at tale derom til folk. Hun kastede sig ned for dommerens fødder, men de stod der som stenstøtter uden at vise tegn til medlidenhed. Hun fik ikke engang lov til at komme ind i fængslet til sin mand; ja, der blev endog sagt hende, at han om saa dage sandsynligvis vilde komme til at lide døden.

Da hun tre dage senere kom tilbage til slottet, var dette besat af soldater. Man havde taget i besiddelse alt af værdis, som var at finde. Hele slottet var plyndret og derpaa indrettet til kaserne for soldater. Hun fik ikke lov til at komme ind og maatte bedrøbet gaa sin vej. Tanken paa børnene greb hende med forfærdelse. Ingen kunde oplyse om, hvad der var blevet af dem. Alle hendes tjenere var spredte til alle kanter.

Det var allerede sent paa aftenen. Hun vidste ikke, hvorhen hun skulde vende sig for at faa tag over hovedet for natten.

Da saa hun i halvmørke et menneske nærme sig. Det var Nikard, hendes gamle, tro tjener.

„Kjære, naadige frue“, sagde han. „De skaar hvert øjeblik i fare for at blive fængslet. Af hjærlighed til Deres mand har De bobet at tale om himmelraabende uretsfærdighed og grusomhed, om undertrykkelse i frihedens navn. Ildesindende mennesker har hørt disse ord og bragt dem frem for rette vedkommende. Der er ingen anden redning for Dem end hurtigst muligt at flygte. At skule Dem her er forbundet med for mange farer. Deres mand kan De ikke redde; flere forsøg derpaa vil bringe ogsaa Dem undergang. Deres børn er i mit hus. Kom, følg med mig. Min bror, den gamle fisker, ligger allerede færdig ved Rhinen. Jeg skal bringe eder hen til ham inat, og saa skal han ro eder over floden. Paa den maade kan I ialfald redde eders liv.“

Snart var hun nede i landsbyen i den brave Nikards hus; men her ventede hende en ny sorg; Lina var bleven syg af skræk og sorg. Netop denne aften var hun blevet meget værre og saa nu i en voldsom feber.

Hun havde ikke engang saa megen samling, at hun kjendte moderen. Fru Erlau vilde derfor paa det bestemteste blive og pleie sit lyge barn; men lægen, som netop var kommen tilbage, bad hende endelig ikke at gjøre det. „Den syge“, sagde han, „har ikke længe igjen at leve; hun vil ikke mere komme til bevidsthed og er næsten at betragte som død, og den naadige frues tilstedeværelse kan ikke være til mindste nytte for den lille. Det er Deres pligt at tænke paa Deres egen redning.“

(Fortsattes.)

Den visnede blomst.

Ende i min dagligstue havde min datter forleden sat en smuk buket af forskjellige blomster. De stod i flere dage saa friske og nydelige, at det var en fryd at se dem. Jeg satte mig tilfældig ved bordet, som blomstervasen stod paa, og betragtede blomsterne. En af disse var visnet, medens alle de andre endnu var friske. Da jeg undersøgte grunden dertil, saa jeg, at den visnede blomsts stilk ikke naaede ned til vandet; den havde derfor ikke kunnet suge vandet, som skulde holde den frisk, saa visnede den.

Den visnede blomst gav mig tanker. Som denne aurikel er visnet, saaledes gaar det ogsaa let med mennekelivet. Ribes barnet ud fra hjemmet, ynglingen fra de rene, kristelige forhold, mennesket fra samfundet med Gud, maa det ogsaa visne. Det kan ikke vise „blomst med himmelsk frugt“, medmindre det suger næring fra den stamme, det er pødet ind i, den treenige Gud; medmindre „ordets brød og søde saft“ kommer ind i hjertet og giver kraft til liv i Gud.

Slangen og ørnen.

En reisende fortæller fra Kalifornien: „Da jeg holdt middagshvile i skyggen af et træ, bemærkede jeg en temmelig stor fjeldørn, som stadig kredede om det samme sted. Naar den hørte sig lidt iværet lod den høre et hæft skrig, som om den var utilfreds, ikke kunde naa et bytte, den

havde lyst paa. Dog maatte skriget ogsaa have et anden aarsag; thi da jeg havde iagttaget den en stund, saa jeg en anden ørn komme til, sandsynligvis dens mage, og nu kredede begge om stedet. Med engang kastede begge sig mod jorden, hørte sig atter, og nu slæbte de med sig en kæmpestor slange, sandsynligvis en klapperlange, hvoraf der findes mange i denne egn. Den ene fugl hørte grebet den lige bag hovedet, medens den anden havde bidt sig fast i enden af dens hale. Med midten af sit legeme rykkede den til; de heftige bevægelser viste tydelig, at den kæmpede for at løsribe sig. Men dens angribere havde faaet et for fast tag i den; al dens kamp var forjæbets; Desværre kunde jeg ikke længere følge fuglenes flugt, de forsvandt snart bag en fjeldknaat.“

Enighed gjør sterk.

Det mente spartanerne ogsaa. Man fortæller om en mand ved navn Scilurus, at han paa sit dødsleie lærte sine sønner dette paa følgende maade. Han lod hente endel pile, bandt dem alle i en bundt og bad den af sine sønner, som mente at være den stærkeste, om at brække bundten over, men kunde ikke; de andre sønner prøvede det ogsaa, men ingen formaade at gjøre det. Da lod faderen bundten løse op og befalede sine sønner at bryde pilene den ene efter den anden. I et øieblik var alle pilene brudte. „Kjære børn“, sagde faderen nu, „dersom I vil holde broderlig sammen, kan ingen gjøre eder nogen fortræd, men skilles I, og bliver I splidagtige, kan man i et øieblik overvinde eder.“ Latinerne siger: „Kan du adskille et samlag, kan du let ødelægge den enkelte.“

En guvernør i Surinam spurgte engang en neger, hvorfor han vilde bede sammen med sine trosfæller; han kunde jo ligesaa godt bede ene for sig selv. Negeren svarte: „Kjære herre, læg en kulslød hver for sig, og den gaar ud; men hvilken herlig ild bliver der ikke, naar de alle lægges sammen!“

Afsked og hjemve.
[Se billedet.]

Hampstribet har lagt fra bryggen. Derinde staar de kjære. Endnu kan man se et glimt af dem. Det er haardt at skilles! Da kan taarer komme frem i øiet og vemod i hjertet.

Farvel! Farvel! Kanste for hele livet. Reisen gaar til fjerne egne, og der er liden udsigst til nogensinde at faa se igjen de gamle kjendte steder og de kjære gamle ansigter, der har præget sig saa uudsletteligt i sjælen.

Ud gaar farten paa det store hav, ud videre i livets kamp og vrimmel; en verden, man længe har soærmet og drømt om, aabner sig for en, men midt under tummelen og strævet stiger fra stund til anden en stemme op fra hjertedybet med minder om soundne dage; det er hjemveen med sin samtidige nægende og dragende, sin smertende og loffende stemme.

Oplosning paa de geografiske gaader i nr. 34

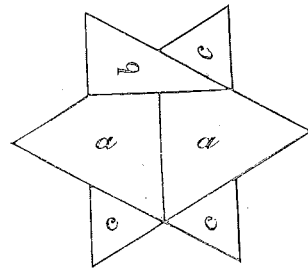
- I. Madras. London. 1. Mandal
2. Arno

3. Defan.
4. Rusland.
5. Antananarivo.
6. Silgan

II. Bergen. Ramsos.

1. Berlin.
2. Elba
3. Rom.
1. Ganges.
5. Ebro.
6. Nantes.

Oplosning paa hovedbrud i nr. 34.

Billedgaade.

A word puzzle grid with letters and images. The letters are arranged as follows:

Row 1: S, A, K, E, R, B, A, nono, 1, S

Row 2: os, L, [Tree], [Bull], [Mushroom], [V], [V], [G], 1

Row 3: [Bull], [V], [Mushroom], [G], 1

The images are: a tree, a bull, a mushroom, and a vase.

